

La conspiració dels parlaments

Donar més veu als parlaments nacionals no servirà per millorar la legitimitat de la UE.

© The Economist

En futbol, amb dues targetes grogues n'hi ha prou per expulsar un jugador. Però en la Unió Europea tu en pot rebre fins a tres i ningú dir ni piu. Amb el sistema de *targetes grogues* de la UE, si un terç dels parlaments nacionals de la Unió opinen que un projecte de llei ve a alterar qüestions que se solucionen millor nacionalment, poden obligar la Comissió Europea a reconsiderar-lo. Abans d'enguany els parlaments havien tret dues targetes grogues, una contra una llei que limitava el dret dels treballadors a la vaga i una altra en contra de la creació d'una Fiscalia Europea. La Comissió va rebutjar la targeta en ambdues ocasions (encara que, si va retirar la llei de vagues, va ser per altres motius).

Aquesta setmana la Comissió ha fet triplet. Pel març, deu països d'Europa central i de l'Est (més Dinamarca) van traure la *targeta groga* a la directiva que obligaria les empreses que desplacin empleats a treballar en altres països de la UE a igualar-se amb els sous i les condicions locals, en comptes de simplement pagar el salari mínim. Els països de l'Est van dir que això soccava la seva capacitat per establir els salaris pel seu compte, i que destruiria llocs de treball. Però el dia 20 de juliol, Marianne Thyssen, la comissària d'Ocupació, va dir que no es tocava ni una ratlla de la directiva. Els països de l'Est, ja bastant empenyats amb la comissió pels seus plans per a la redistribució de refugiats per la UE, ara treuen foc pels queixals.

Com en trauen els que volen un paper més rellevant per als parlaments naci-

onals. Perquè, com a conseqüència del *Brexit*, la Unió Europea està patint un dels seus periòdics atacs d'examen de consciència. Sigui el que sigui la legitimitat popular, la UE n'està ben mancada. El Parlament Europeu no ha reeixit pas a copsar la imaginació dels votants europeus. La participació en les eleccions al Parlament ha anat disminuint constantment fins i tot l'acumulació progressiva d'atribucions. I, a més, és massa tou amb la Comissió a qui figura que hauria d'exigir responsabilitats. Es considera que els parlaments nacionals tenen més sensibilitat respecte a les preferències polítiques dels ciutadans. Potser un remei per a aquesta *eurodepre* seria conferir-los més influència.

Així ho creia David Cameron. En la negociació de l'estatus de Gran Bretanya

dins de la UE que va precedir el seu fatídic referèndum, l'ex-primer ministre va aconseguir unanimitat per un procés de *targeta vermella* en virtut del qual grups de parlaments podrien blocar propostes legislatives. Un estudi va suggerir que el procediment rarament, o mai, s'utilitzaria, i alguns analistes van reflexionar sobre si els vetos no eren una manera més aviat categòrica d'implicar els parlaments (segons la normativa de la UE, els Governos ja poden aturar lleis en sec). No ho sabrem mai: el pacte de Cameron va morir amb el seu mandat quan Gran Bretanya va escollir abandonar la UE.

Dóna a entendre, la botifarra que la Comissió li ha fet a la darrera *targeta groga*, que tot l'esforç és inútil? Tal vegada. Però Thyssen no ho tenia fàcil. Diversos països de l'Europa occidental, especial-

ment França, havien sortit de polleguera pel fet que els països de l'Est desplaçassin treballadors amb salaris més baixos als seus països, per més que el conjunt d'aquests treballadors representi només el 0,7% de la mà d'obra de la UE. Avui dia aquest pensament és el que domina en una comissió preocupada per l'ascens dels populistes antiglobalització, com Marine Le Pen a França. "Hem d'actuar d'acord amb l'interès general d'Europa", diu Pierre Moscovici, el comissari europeu (francès) d'Economia. "Si se'ls igualen tots els drets als treballadors desplaçats, esteu acabats".

En qualsevol cas, els parlaments nacionals acaben de guanyar ja la seva més gran batalla. A principis del mes passat el president de la Comissió, Jean-Claude Juncker, va cedir davant governs certs governs i va acceptar d'enviar una proposició d'acord comercial Canadà-UE als parlaments nacionals per a la seva aprovació, encara que els juristes havien dit que no seria necessària la seva ratificació i que n'hi hauria prou amb el suport del Parlament Europeu. Això ben bé podria retardar o fer malbé l'acord. A més, estableix un precedent que podria resultar nociu per al TTIP [sigles angleses de l'Associació Transatlàntica de Comerç i Inversió], un tractat UE-EUA amb què alguns diputats esquerrans en països com Alemanya i Àustria han fet carrega oposant-s'hi. Un futur tractat Gran Bretanya-UE podria afrontar el mateix destí.

És fàcil idealitzar els parlaments nacionals. Però també pateixen la desconfiança de les elits polítiques que va escampant-se pel món democràtic. L'enquesta de l'Eurobaròmetre sistemàticament dona com a resultat que els ciutadans europeus confien més en la UE que en els seus propis parlaments (del 40% al 31%, el 2015). Això ajuda a entendre la mania d'Europa pels referèndums, els quals comporten una amenaça més gran per als parlaments que res del que pugui fer la UE. Una de les ironies de la votació pel *Brexit* és que es va celebrar per salvaguardar la sobirania parlamentària britànica i que la majoria dels parlamentaris, però, haurien votat per quedar-se a la UE.

Sens dubte, les assemblees legislatives farien ben fet d'examinar el lloc que ocupen els seus governs en la UE. Molts parlamentaris nacionals necessiten un curs intensiu sobre els procediments de

la UE, i ben bé podrien començar parant més atenció en el que els seus companys de partit fan al Parlament Europeu. La Cambra dels lords britànica –i potser resultarà sorprenent– a voltes és posada com a exemple de perícia i rigor de la UE. Els parlaments nòrdics estan fent un bon treball dient als seus ministres quins tractes se'ls permet fer a Brussel·les, encara que no sembli que això hagi fet que els seus votants siguin mica menys euroescèptics.

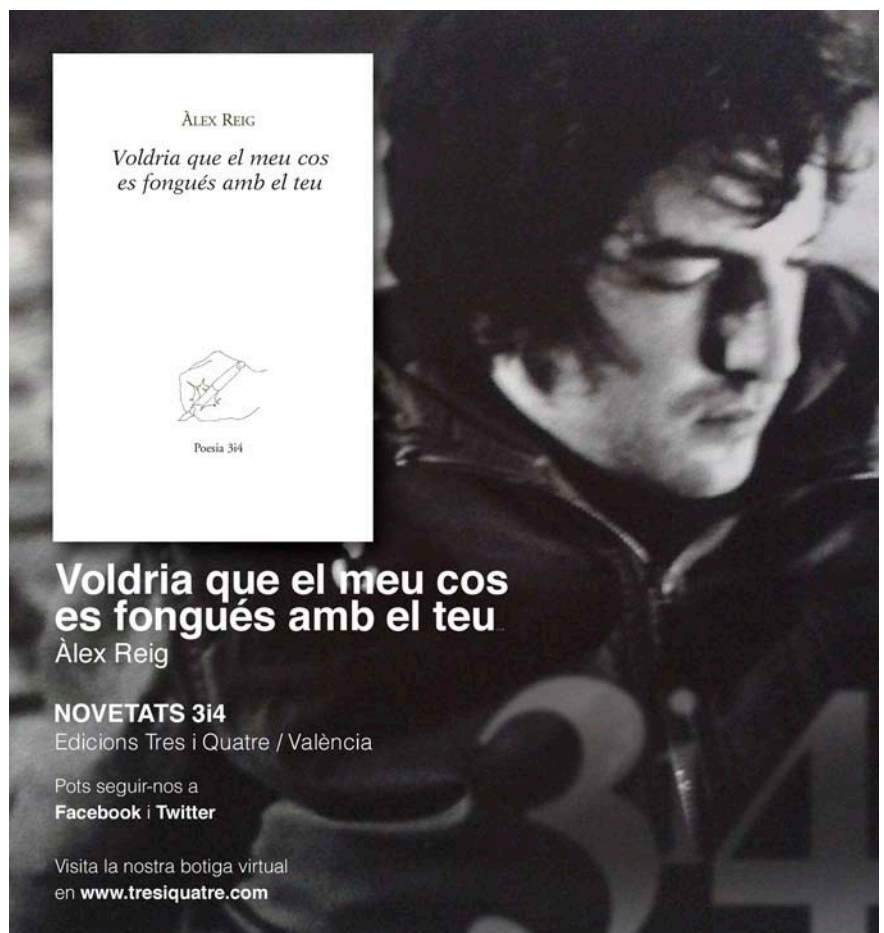
Que els parlaments tornin a ser grans

La prova de foc és quan la UE interfereix en assumptes dels quals s'ocupen els parlaments (rescats financers en l'eurozona, per exemple, que se sufraguen amb les arques nacionals que els parlaments supervisen). Cada votació del Bundestag referent a Grècia és sotmesa a un estricte seguiment de cap a cap de la UE; mai abans tants no alemanys havien sabut tant sobre les opinions dels diputats de Mecklenburg-Vorpommern. El 2011 tot

Europa va aguantar la respiració mentre 150 diputats eslovacs debatien si donar suport a una partida de diners en l'eurozona. Tal com els líders aquells que es passen les nits negociant a Brussel·les saben, els parlaments poden immiscir-se, amb gran efecte, en debats europeus quan els concerneixen.

La qüestió és què s'aconsegueix així realment per a la UE. Quan el Bundestag exigeix les duríssimes condicions de rescat a Grècia, els alemanys potser se senten empoderats... però els grecs se senten acorralats. Els acords preceptius imposats als països rescatats fan més mal a la legitimitat de la UE del que cap *targeta groga* pugui reparar. No està clar per què una Europa de parlaments que es piquin les crestes serà més popular o harmoniosa que l'actual. De segur que sentirem a parlar més del paper dels parlaments així que la UE busqui desesperadament noves fonts de legitimitat. No esperem, però, que serveixi de gran ajuda. ●

Traducció de Francesc Sellés

ÀLEX REIG

*Voldria que el meu cos
es fongués amb el teu*

Poesia 3i4

**Voldria que el meu cos
es fongués amb el teu**

Alex Reig

NOVETATS 3i4
Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a
Facebook i Twitter

Visita la nostra botiga virtual
en www.tresiquatre.com